

Кажѣ, дѣдо, че азъ помна,
Какъвъ юнакъ напрѣдъ бѣше:
Богъ да прости баба Стойна,
Тя пѣше, ти орѣше.

Другъ пжтъ — помнишъ? — лани бѣше:
Азъ заминахъ, прѣзъ гората,
Срѣдъ юнаци ти седѣше,
Като баща съсъ брадата.

Какъвъ бѣше ти тогава!
Сега плачешъ — зашо, дѣдо?
Байрякъ ли се не развява,
Или нѣмашъ сърце младо?

«Ехъ, мой синко! що ме питашъ?
Чуй тозъ гарванъ дѣ тамъ грачи...
Но въ село нали отивашъ,
Ще да видишъ, зашо плаче

Старъ войвода слѣдъ туй рало!
Тамъ селото се е сбрало
На мегданя, за да гледа
Мойтѣ момци, мойтѣ чеда!

Ти ще видишъ тамъ набити
На пржтове, на вѣрлини
На момцитѣ ми главитѣ —
Избиха се двѣ дружини!

Двама брата воеводи,
Двамата ми вѣрни сина: